

Lovas István: Engdahl: A gondolatgyárak VI.

2017 május 26. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Miként manipulálja a láthatatlan hatalom a politikát és a f?sodratú médiumokat? Ismertet? F. William Engdahl A gondolatgyárak cím? kötetér?l.

Folytassuk tehát a New York-i „Külkapcsolatok Intézete és a német háborús adósság” cím? fejezet ismertetésével, amelybe a múlt héten épp belekezdtünk.

A CFR (Külkapcsolatok Intézete) egyik alapítója *John Foster Dulles* kés?bbi külügyminiszter volt. A Wall Streeten *Rockefeller* Standard Oil vállalatának jogi képvisel?je. 1921-ben meggy?zte Washingtont arról, hogy függesszék fel Anglia, Franciaország és Olaszország elviselhetetlen terheket jelent? adósság-visszafizetési kötelezettségeit, és követeljenek jóvátételt Németországtól. Ezek a követelések az 1920-as évek európai politikáján fájó sebeket ejtettek. Wilson idején Dulles Versailles-ban kulcsfiguraként fogalmazta meg az els? világháborúra vonatkozóan „Németország egyedüli háborús adósságaként” a hírhedt 231. cikkelyt.

A CFR új folyóiratának, a Foreign Affairs-nek egyik els? kiadásában Dulles 1921-ben így írt:

„Nincs háború veszteség nélkül. A veszteségeket az adósság tekintetében a végeredményben mérjük. Az adósságok számos formában jelentkeznek, úgymint bels? adósságok, jóvátételi követelések, a szövetségesek közötti kötelezettségek és hasonlóak. Rendszerint kötelezettségekben és adóssághelyekben, stb. fejez?dnek ki.”

Dulles számítása szerint Angliának és az Egyesült Államok többi szövetségesének az adóssága ötszázalékos kamatnál 12,5 milliárd dollárt tett ki. Az Angliának, Franciaországnak és a többi szövetséges partnereknek a Versailles-ban Németországnak felrótt követelései az akkori id?k minden képzeletét felülmúlták. 1921 májusában a teljes összeget végül is 132 milliárd aranymárkában rögzítették.

Amikor Anglia 1931-ben egyoldalúan feladta az aranyalapot, és Washington az aranyalap-védelmet, s ezzel az óriási európai hiteleket átadta a J. P. Morgan bankháznak, a brit kormány ezzel egy id?ben befejezte egészen különleges kapcsolatát a J. P. Morgan & Co.-val. Az egykor oly hatalmas Wall Street-i bank számára ez sokkot jelentett, amelyb?l soha nem tudott kilábalni.

1931 után más csoport kezdte meg felemelkedését az amerikai hatalmi elitbe és jutott el a CFR-hierarchia legfels?bb fokára: a Rockefellerek. ?ket a harmincas években négy testvér képviselte: a bankár *David*, a politikus *Nelson*, az eugenika-szakért? *John D. III* és a vállalkozó *Laurance*. A *Morgan*-csoport hanyatlása után a Rockefellerek máig az amerikai történelem kétségkívül legnagyobb hatalmú családja. 1931-t?l kezd?d?en a CFR finanszírozása és az általa készített tanulmányok politikai irányzata fölötti felügyelet els?sorban a Rockefeller testvérek dolga volt.

Engdahl ezt követ?en külön alfejezetben vizsgálja az „Amerikai CFR-birodalom: az amerikai évszázad” kérdéskörét az e címet kapott alfejezetben.

Az 1930-as években a Rockefeller Alapítvány szupertitkos tanulmányt finanszírozott, amelynek címe ez volt: „Háború és béke tanulmányok” (The War and Peace Studies), amit a CFR vezet? szakért?i készítettek el. Ebben egészen 1945-ig részletesen kidolgozták azt, hogy az Egyesült Államok miként terjeszthetí ki világhatalmát a háború után. A gyakorlatban közben a Rockefeller, a *Bush* és *Harriman* családok gazdasági és pénzügyi tagjai az Egyesült Államok „ellenségével”, a „náci Németországgal” kereskedtek, nagyvonalúan támogatva a Harmadik Birodalom felfegyverkezését, tevékenységeikb?l szép profitra téve szert. Rockefeller Standard Oil vállalata és az olyan konszernek, mint a Dow Chemical és a DuPont támogatták a Harmadik Birodalom háborús gépezetét, amikor az a Szovjetunió ellen fordult.

Az amerikai évszázad és a náci Németország háborús el?készületeinek egyidej? támogatása közötti paradoxon feloldása az amerikai geopolitikai stratégia megértésében rejlik, amelyet többek között *Isaiah Bowman* (CFR) és *Nicholas Spykman* geopolitikus alakított ki. E tudósok a brit *Sir Halford Mackinder* által azon „kulcsfontosságú nemzetekre” kidolgozott geopolitikai elemzésének szintézisét dolgozták ki, amelyet a háború után egy világméret? amerikai uralom, azaz amerikai birodalom alátámasztására használtak.

A háború idején a CFR ezen körei azt a célt követték, hogy Németország, Anglia és Sztálin Oroszországa romjain globális amerikai uralmat hozzanak létre. A Rockefellerek és embereik se németbarátok, se britbarátok nem voltak. ?ket az amerikai évszázad érdekelte, és mindenekel?tt Rockefeller érdekeit nézték, mégpedig szinte monarchisztikus értelemben. Az egyik nap Németországgal alakítottak ki taktikai szövetséget, a következ? nap Oroszországgal és Angliával. Tisztán egyszer? haszonelv? gondolkodásról volt szó, azaz a végcél eléréséhez követend? taktikáról.

1939-ben a Rockefeller Alapítvány – amely akkor Amerikában a legbefolyásosabb alapítvány volt – biztosította a pénzt a CFR Háború és béke tanulmányok egysége számára, amely térképet vázolt fel, hogy láthatóvá váljék, miként akarja Washington a brit birodalmat az egyetlen hegemón szuperhatalomként leváltani.

A CFR-projekt már azel?tt megkezd?dött, hogy az els? harckocsik átgördültek a lengyel határon. A gondosan kiválasztott munkatársakhoz tartozott Allen W. Dulles, akinek kés?bb CIA-igazgatóként lett szerepe *John F. Kennedy* meggyilkolásában. De ott volt a CFR els? igazgatója, *Woodrow Wilson* elnök versailles-i geopolitikai tanácsadója, Isaiah Bowman professzor, az Amerikai Földrajzi Társaság elnöke és *Hanson Baldwin*, a New York Times befolyásos katonai tudósítója.

Lauchlin Currie-n, Franklin D. Roosevelt személyes tanácsadóján és az amerikai központi bank, a Federal Reserve korábbi munkatársán át a CFR közvetlenül juttatta el jelentéseit az elnöknek. A legfontosabb javaslatok egyike a II. világháború utáni amerikai „Nagy Terület" („Grand Area") létrehozása volt, amelynek segítségével Washington ténylegesen egy globális birodalom uralkodójává vált.

E nagy területet az alábbiak szerint határozták meg:

„Mint látható, az Egyesült Államok – gazdasági szempontból – a legjobban egy olyan területen tudja megvédeni magát, amely a nem német világ legnagyobb részét foglalja magába. Ezt nevezzük a Nagy Területnek. Ehhez tartozik a nyugati félteke, az Egyesült Királyság, a brit nemzetközösség és birodalom megmaradó területei, Holland-Kelet-India, Kína és Japán… Ennél gazdasági együttm?ködés szükséges a térség integrálásának biztosítására, hogy a térség gazdasági potenciálját katonai hatalommá lehessen átalakítani, és ugyanakkor a térség védelmének része is legyen. Azzal, hogy a Nagy Területet m?köd? gazdasági szervezetté alakítjuk, azt él?bbé és er?sebbé tesszük mind gazdasági, mind – ahogyan az elvárható – politikai téren is."

Ezzel, írja Engdahl, meglehet?sen egyértelm?en írták le azt, hogy mi lett az amerikai hidegháborús politika 1946-tól napjainkig. A jelentés megmagyarázza a Roosevelt és *Churchill* közötti brit–amerikai különleges kapcsolatokat, amely aztán 1945 után folytatódott. A brit–amerikai együttm?ködés lett a Nagy Terület integrációjának kulcsa – mind a háború, mind az azt követ? béke idején.

Ezenkívül a CFR stratégái az Anglia által uralt nemzetközösség helyébe léptették az ENSZ-t, beleértve az amerikaiak által uralt Nemzetközi Valutaalapot és a Világbankot. Az Egyesült Nemzetek Szervezete mögött állt Rockefellerék stratégiája, amely szervezet az amerikai birodalmi tervek eszköze lett anélkül, hogy az USA-t néven kellett volna nevezni. Ténylegesen az ENSZ New York-i f?hadiszállása a Rockefeller testvérek egyik alapítványa volt, amely hatalmas pénzt termelt azzal, hogy az ENSZ-épület környékén az ingatlanok ára megn?tt.

Szintén a CFR dolgozott ki egy részletes tervet Németországnak a háború utáni újjáépítésér?l. Mivel a CFR magánegyesület volt, ezért kit?n? „gyakorlatozó helyet" is biztosított, amelyen az amerikai oligarchák a jöv?beni vezet? személyiségeket meg tudták figyelni és ki tudták válogatni. ?ket azután Washingtonba küldték fontos kormányzati hivatalokba, ahol az amerikai évszázadra vonatkozó politikát valósították meg.

A II. világháborút követ?en stratégiailag fontos pozícióba egyetlen kormányzati tisztségvisel? se került, aki ne lett volna a tagja a CFR-nek. *Henry Stimson* – Roosevelt hadügyminisztere – a CFR igazgatója volt. *Norman Davis* a Wall Street-bankár a CFR elnöke volt a háború éveiben, és magánemberként gyakran tett látogatást *Cordell Hull* amerikai külügyminiszternél.

Ezt követ?en a szerz? felsorolja, milyen kulcsfontosságú kormányzati emberek milyen szerepet töltöttek be korábban a CFR-ben, majd ezzel zárja az alfejezetet:

„A CFR-t egy amerikai birodalom gondolatgyáraként alapították. Az Egyesült Államoknak minden nagyobb katonai bevetését – legyen az Vietnam, Korea, a Közel-Kelet vagy Latin-Amerika – a CFR politikai körein belül lefolytatott viták eredményeként vezették. Egyben rendkívül sikeres volt: ma is, csaknem 100 évvel alapítása után, a legtöbb amerikai még a nevét sem hallotta soha."

Lovas István - www.demokrata.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló